

ADRES:
Ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:
1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:
Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00 10.30 12.00 17.00
święta „zmiesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**
Piątek 15.00 – 17.00

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**
Piątek 15.00-17.00
i przed każdą Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

**- NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY**
środa godz. 17.00

**- DO MIŁOSIERDZIA
BOŻEGO**
piątek godz. 16.45

**- DO NIEPOKALANEGO
SERCA NMP**
p-sza sobota g. 7.00

**- KU CZCI Św. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWI**
16 dzień m-ca godz. 17.00

- KU CZCI ŚW. O. PIO
23 dzień m-ca. godz. 17.00

**MSZA ŚW. Z MODLITWĄ
O UZDROWIENIE=ostatni**
piątek m-ca godz. 17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**
15.30 - 16.30
oprócz czwartku
i po każdej Mszy św.

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**PRZECZYTAŁEŚ –
PODAJ DALEJ**

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ!**

PRACE REMONTOWE OBIEKTÓW POKLASZTORNICH TRWAJĄ .

PAMIĘTAJMY O MODLITWIE WIELKIEJ NOWENNY FATIMSKIEJ. Rok 2016 jest przedostatnim, ósmym rokiem Nowenny Fatimskiej, a rozważania nasze dotyczą hasła – **BÓG JEST MIŁOSIERNY – OSTATNIE SŁOWO NALEŻY DO BOGA, KTÓRY JEST MIŁOŚCIĄ.** Włączamy się w Nowennę przez odmawianie różańca, udział w nabożeństwach Pierwszych Sobót miesiąca, świadome poświęcenie się Niepokalanemu Sercu Maryi, odmawianie modlitwy Wielkiej Nowenny Fatimskiej. Znakiem zaangażowania jest oddawanie Matce Bożej swoich radości, swojej pracy, swego cierpienia, wszystkiego w intencjach wynagradzających za grzechy nasze i świata.

RUCHY I STOWARZYSZENIA:

1. SŁUŻBA LITURGICZNA

2. SCHOLA PARAFIALNA

3. ODNOWA W DUCHU ŚWIĘTYM

- środa godz. 18.00

4. GRUPA MŁODZIEŻOWA „PRZYJACIELE JEZUSA”

- piątek godz. 18.00

5. WSPÓLNOTA ŻYWEGO RÓŻAŃCA

Lubawa, Tuszewo i Fijewo
- pierwszy wtorek m-ca po
Mszy św. o g. 17.00,
Mortęgi -ostatni czwartek
m-ca po Mszy św. o g. 18.00

6. RODZINY NAZARETAŃSKIE

- poniedziałek po Mszy św.
o g. 17.00

7. WSPÓLNOTA MODLITWY OJCA PIO

- 23 dnia miesiąca po Mszy
św. o g. 17.00

W NASZEJ WSPÓLNOTY PARAFIALNEJ:

1. CHRZTY

1. Nikola Zofia Krotowska – 1 V
2. Maciej Sikorski – 15 V
3. Ada Romanowska – 19 V
4. Klaudia Durka – 21 V
5. Aleksander Krzysztof Kowalewski – 28 V
6. Lena Dąbrowska – 28 V
7. Zofia Wolszczak – 28 V
8. Marcei Ziółkowski – 28 V

odbywają się w czwartą sobotę miesiąca na Mszy św. o godz. 17.00. Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący i praktykujący. Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

2. **BIERZMOWANIE** odbywa się raz w roku. We wrześniu młodzież trzeciej klasy gimnazjum rozpoczyna na katechezie szkolnej przygotowanie do przyjęcia tego sakramentu. Młodzież wraz z rodzicami spotyka się raz w miesiącu na wieczorach skupienia w kościele, a bezpośrednio przed otrzymaniem sakramentu poznaje owoce Ducha Świętego, Bierzmowanie odbyło się dnia 26 kwietnia 2016r. o g. 18.00

3. ŚLUBY – zapowiedzi na tablicy ogłoszeń przy kościele.

1. Kamil Górnicki i Paula Sosnowska – 28 V

4. POGRZEBY

1. Kornelia Maćkiewicz 24. 04. 2016 (+ 27. 04. 2016)
Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie

Adres Redakcji: PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA 14-260 Lubawa ul. Kupnera 22
Redaguje zespół pod opieką ks. Marcina Staniszeńskiego – proboszcza. Archiwalne numery gazetki dostępne na życzenie.
Wszystkie prawa zastrzeżone. Przedruk w całości lub częściach tylko za zgodą Redakcji.

GŁOS NR 102 CZERWIEC 2016

ŚW. JANA CHRZCICIELA

**PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA
14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22**

Z MARYJĄ ADOROWAĆ PANA

Razem miłujemy Pana naszego w tym białym opłatku chleba, razem adorujemy Pana naszego, aby jeszcze jeden skrawek ziemi godny był chwały Nieba. Adorujemy Pana z rana, w południe przed snaniem. Adorujemy Pana nocą, gdy sen jest czuwaniem. Adorujemy Pana na nocnym, modlitewnym trwaniu, adorujemy Pana w codziennym wstawaniu. O, jak dobrze z Tobą, moja czuła Matko, adorować Pana w tym małym opłatku, co się Ciałem staje na ołtarzach Pana i w tych kroplach wina, które są Krwią Świętą. Adorujemy Pana w Jego uwielbieniu, adorujemy Pana w ciągłym dziękczynieniu. Adorujemy Pana wiennej krzątaninie, chwała Jego wtedy nigdy nie zaginie. Adoruję Pana z Tobą, Matko milcząca jest to rozkosz duszy wnet nieustająca Adorujemy Pana w posiłku i poście, w chwilach smutku i wielkiej radości. Adorujemy Pana w prośbie i błaganiu o wiarę nadzieję i miłość, która nie ustaje. Adorujemy Pana w każdym zawołaniu, w rozmowie, spotkaniu i ręki podaniu. Adorujemy Pana w każdym poruszeniu, w każdej myśli, czynności, serca uniesieniu. Adorujemy Pana w małej rzeczy każdej, w rzeczy trudnej i prostej, ważnej i mniej ważnej. Jak dobrze jest z Tobą, o Najświętsza Matko, adorować Pana w tym małym opłatku. /Weronika/.

Chrzest Święty. Obowiązki rodziców i chrzestnych

Każdy sakrament jest spotkaniem człowieka z żywym, żyjącym pośród nas i działającym Chrystusem. Nie jest to odtwarzanie żadnych, wcześniej ustalonych obrzędów, ceremonii. Gdyby tak było to mielibyśmy do czynienia ze swoistym teatrem, czy najprościej rzecz ujmując – z folklorem. Pewnie, że, niestety, zdarza się takie podejście do sakramentów. Wpisały się one tak mocno w naszą tradycję – i dobrze – że można na nie patrzeć na zasadzie pewnej konieczności, tzn. „każdy w mojej rodzinie był ochrzczony, przyjęty do I Komunii św., to i ja to samo uczynię z moim dzieckiem”. Tak myśląc gubimy istotę sprawy – Chrystusa.

Przychodząc więc z nowo narodzonym dzieckiem do Chrystusa, aby w sakramencie chrztu uczynił z niego dziecko Boże i darował grzech pierworodny, przez posługę kapłana wchodzi z Panem Jezusem w dialog. Już na samym początku ksiądz zadaje rodzicom i chrzestnym pytania: „Drodzy rodzice, prosząc o chrzest dla swojego dziecka, przyjmujecie dla siebie obowiązek wychowania go w wierze, aby zachowując Boże przykazania, miłowało Boga i bliźniego, jak was nauczył Jezus Chrystus. Czy jesteście świadomi tego obowiązku?” i dalej: „A wy, drodzy chrzestni, czy jesteście gotowi pomagać rodzicom tego dziecka w wypełnianiu ich obowiązku?”. Na te pytania rodzice i chrzestni oczywiście odpowiadają pozytywnie: „Tak, jesteśmy świadomi...., Tak, jesteśmy gotowi.” Jeszcze raz sobie uświadommy, te deklaracje składaliśmy samemu Panu Jezusowi! Dalsze nasze życie w relacji: rodzice – dziecko – Pan Bóg są potwierdzeniem albo naszej dojrzałości i odpowiedzialności za wypowiedziane słowa bądź dowodem, że tak do końca nie byliśmy wobec Chrystusa uczciwi.

Ks. Marcin Staniszeński, proboszcz

Papieskie Intencje Apostolstwa Modlitwy

Ogólna: Aby osoby w podeszłym wieku zepchnięte na margines i samotne znajdowały również w wielkich miastach okazje do spotkania i solidarności.

Misyjna: Aby seminarzyści, nowicjusze i nowicjuszkę spotykali formatorów żyjących radością Ewangelii, którzy mądrze przygotowują ich do misji, którą mają pełnić.

Wakacyjny porządek Mszy Świętych

Lubawa: dni powszednie - 17.00 niedziele i święta - 8.00; 10.30; 17.00
Mortęgi: czwartki, piątki - 18.00 niedziele i święta - 9.15

KOCHANI OJCOWIE! Wszystkim Ojcom w dniu ich Święta- 23 czerwca- życzymy, aby wypełniając swe ojcowskie powołanie, pamiętali, że najbliżsi i świat bardzo Was potrzebują. Życzymy, abyście świadomi byli, jakim zaszczytnym powołaniem obdarzył Was Bóg. Przeżywajcie wasze ojcostwo radośnie i odpowiedzialnie, czerpiąc radość z tego, że jesteście dla dzieci autorytetami i świadkami miłości naszego Ojca w niebie. Pamiętajcie, że o losie Waszej rodziny decyduje to, w jaki sposób z całą swoją rodziną przeżywać więź z Bogiem.

LITURGIA SŁOWA

03 VI- piątek, Najświętszego Serca Pana

Jezusa, uroczystość Iz34,10-16;Ps28;Rz5,5b-11;Łk15,3-7

04 VI- sobota, Niepokalanego Serca

NMP, wspomnienie Iz62,9-11;1Sm2;Łk2,41-51

05 VI- 10 Niedziela Zwykła

1Krl17,17-24;Ps30;Ga1,1991-19Łk7,11-17Młodzieńcze, mówię ci, wstań!

12 VI- 11 Niedziela Zwykła

2Sm12,1.7-10,3;Ps32;Ga2,16.19-21;Łk7,36-8.3Twoja wiara cię ocaliła, idź w pokoju.

19 VI- 12 Niedziela Zwykła

Za 12,10-11;Ps63;Ga3,26-29;Łk9,18-24 A według was, kim jestem?

23VI- czwartek, Dzień Ojca

1 Krl24,8-17;Ps79;Mt7,21-29

24VI- piątek, Narodzenie św. Jana

Chrzciela, uroczystość odpustowa w naszej Parafii

Iz49,1-6;Ps139;Dz13,22-26;Łk1,57-66.80

26VI- 13 Niedziela Zwykła

1Krl19,16b.19-21;Ps16;Ga5,1.13-18;Łk9,51-62 Pójdź za mną.

27VI- poniedziałek, NMP Nieustającej

Pomocy, Patronki naszej Diecezji

29 VI- poniedziałek, św. Apostołów

Piotra i Pawła, uroczystość Dz12, 1-11; Ps34; 2Tm4,6-8.17-18;Mt16,13-19 Ty jesteś Skatą. Na tej Skale zbuduję mój Kościół, a potęga piekła go nie zwycięży.

01-02VII- piątek, sobota, uroczystość odpustowa w Lipach, Nawiedzenie NMP

SŁOWO NA NIEDZIELE

koment. ks. M.Krawiec SSP/

05 VI- Łk7,11-17

Opisane w Ewangeliach uzdrowienia nie są wyłącznie odpowiedzią na ludzkie prośby.

Wskrzeszenie młodzieńca z Nain, dokonuje się całkowicie z inicjatywy Jezusa. Nikt Go nie prosi, nikt się nie wstawia za cierpiącą matką, ale to Jezus sam dostrzega cierpienie, któremu zaradza. W kontekście tego opowiadania św. Łukasz używa tytułu „Pan”, czym podkreśla boski autorytet Jezusa. Dla cierpiącej kobiety źródłem pocieszenia jest nie tyle wskrzeszenie, ale osoba Boga, który pochyła się nad jej cierpieniem. To wskrzeszenie zapowiada to, co Bóg uczyni dla swojego Syna, kiedy Ten zostanie zabity na krzyżu. Wskrzyszając go z martwych, odda go wdowie, która w Ewangeliach jest symbolem Kościoła.

12 VI- Łk7,36-8.3 Jezus dokonuje konfrontacji dwóch rzeczywistości, które przez całą historię Kościoła będą w

nieustannym napięciu. Czy wiara w Jezusa wyraża się skrupulatnym wypełnianiem wszystkich przykazań i przepisów, czy też wystarczy sama miłość? Rozważana Ewangelia jednoznacznie ukazuje fałsz tak postawionego pytania o sedno wiary. Otóż prawo zostało wypełnione przez grzesznicę, która ukochała Jezusa. W sposób spontaniczny i bez wysiłku. To, co było problemem dla faryzeusza, zostało z łatwością wykonane przez tę, która odczuła miłość, doświadczyła jej ze strony Jezusa oraz odpowiedziała na nią. 19 VI- ŁK9-18-24 Koncentrując się na treści Piotrowego wyznania wiary, możemy nie dostrzec jego pedagogicznego wymiaru. Pierwszym etapem jest odkrywanie opinii innych na temat Jezusa. Drugi etap to pytanie o wewnętrzne przekonania uczniów a ostatni – wyjaśnienie prawdziwej natury misji Mesjasza. Ten schemat uczy nas, jak ma wyglądać nasze wyznanie wiary. Nie może być ono powtarzaniem opinii tłumów, ale nie może być także nieświadome tego, co mówią inni. Nie może też pozostawać wyłącznie osobistym subiektywnym przekonaniem, ale musi prowadzić do tajemnicy krzyża i zmartwychwstania. 28 VI- Mk5,21-43 Gościnność jest cechą większości ludów Wschodu, dlatego reakcja uczniów jest zrozumiała. Oni chcą zniszczyć grzeszników wraz z ich grzechem. Ale Jezus przynosi inną odpowiedź na grzech. Jest to powołanie do wspólnoty uczniów, gdzie każdy jest konfrontowany z korzeniami grzechu, które są w jego sercu. Zostać uczniem Jezusa, to znaczy odpowiedzieć jednoznacznie na Jego wezwanie. Trzy radykalne przykłady są dla nas nauką, że na wezwanie Jezusa nie możemy odpowiedzieć połowicznie. Tylko ten jest Jego uczniem, kto całkowicie poświęca się Jego dziełu.

KATECHEZA ŚW.JANA PAWŁAII

„SAKRAMENTOWI CIAŁA” CZŁOWIEK

CZUJE SIĘ PODMIOTEM ŚWIĘTOŚCI.

Księga Rodzaju stwierdza, iż mężczyzna i kobieta zostali stworzeni do małżeństwa: „mężczyzna opuszcza ojca swego i matkę swoją i łączy się ze swoją żoną tak ściśle, że stają się jednym ciałem”(Rdz2,24). W ten sposób otwiera się wielka stwórcza perspektywa istnienia człowieka, która stale odnawia się drogą prokreacji, samoodtwarzania.

Perspektywa ta zostaje głęboko osadzona w świadomości społeczeństwa, a także w szczególnym poczuciu oblubieńczego sensu ciała w jego męskości i kobiecości. Mężczyzna i kobieta w tajemnicy stworzenia są dla siebie wzajemnym darem. Pierwotna niewinność ujawnia i oznacza zarazem doskonały etos daru. Zwróciliśmy już na to uwagę w poprzednim rozważaniu. Poprzez etos daru zostaje przynajmniej zarysowany problem „przedmiotowości” człowieka, który na obraz i podobieństwo Boże – jest podmiotem. W opisie stworzenia (Rdz2,23-25) „niewiasta” nie jest tylko przedmiotem dla mężczyzny, choć stają oni przed sobą w całej pełni, swojej przedmiotowości, jako stworzenia, „jako kość z mojej kości i ciało z mojego ciała”, jako mężczyzna i kobieta, oboje nadzy. Tylko nagość, która czyni kobietę „przedmiotem” dla mężczyzny i odwrotnie, tylko taka nagość jest źródłem zawstyżenia. Skoro zaś „nie odczuwali wobec siebie wstydu”, to znaczy, że kobieta dla mężczyzny nie była takim przedmiotem, ani też on dla niej. Wewnętrzna niewinność jako „czystość serca” niejako uniemożliwia jakiegokolwiek zepchnięcie „drugiego” na pozycję tylko przedmiotu. Skoro „nie odczuwali wstydu, to znaczy, że byli zjednoczeni świadomością daru, że mieli wzajemne poczucie oblubieńczego sensu swoich ciał, w którym wyraża się wolność daru i wciąż dochodzi do głosu całe wewnętrzne bogactwo osoby jako podmiotu. Takie zaś wzajemne przenikanie się osobowych ludzkich „ja”, mężczyzny i kobiety, zdaje się podmiotowo wykluczać jakiegokolwiek „zepchnięcie w przedmiot. Tak odsłania się podmiotowy profil miłości, o której można zarazem powiedzieć że jest najgłębiej „przedmiotowa”, gdyż żywi się

wzajemnie samą „przedmiotowością” daru. Mężczyzna i kobieta po grzechu pierwotnym utracą łaskę pierwotnej niewinności. Odkrycie oblubieńczego sensu ciała przestanie być dla nich prostą oczywistością objawienia łaski. A jednak pozostanie ono nadal zadane człowiekowi poprzez etos daru zapisany na dnie ludzkiego serca jakby dalekie echo pierwotnej niewinności. Z niego kształtować się będzie ludzka miłość w swojej wewnętrznej prawdzie w swym podmiotowym autentyzmie. Z niego też człowiek – również przez zasłonę wstydu – będzie stale odkrywał siebie jako stróża tajemnicy podmiotu, owej wolności daru, broniąc jej przed jakimkolwiek zepchnięciem na pozycję „aby być tylko przedmiotem”. Na razie jednakże znajdujemy się przed progiem ziemskiej historii człowieka. Mężczyzna i kobieta nie przekroczyli jeszcze tego progu w kierunku poznania dobra i zła. Są ogarnięci samą tajemnicą stworzenia, a głębia tej tajemnicy, ukryta w sercu człowieka jest niewinnością, jest sprawiedliwością, jest miłością, jest łaską: „Widział Bóg, że było... bardzo dobre”(Rdz1,18). Człowiek poczyną się w świecie widzialnym jako najwyższy punkt Bożego obdarowania, niosąc w sobie samym ów wewnętrzny wymiar, który jest wymiarem daru. W tym wymiarze przynosi na świat swe szczególne podobieństwo do Boga. Podobieństwo to przekracza i obejmuje również jego „widzialność „w świecie, jego cielesność, męskość lub kobiecość, jego nagość. Refleksem tego podobieństwa jest owo pierwotne poczucie oblubieńczego sensu ciała przeniknięte tajemnicą pierwotnej niewinności. W taki sposób w tym wymiarze konstytuuje się najpierwotniejszy sakrament rozumiany jako znak przenoszący skutecznie w widzialność świata niewidzialną tajemnicę ukrytą w Bogu. Jest to tajemnica prawdy, miłości, tajemnica życia Bożego, w której

człowiek otrzymuje realne uczestnictwo. Pierwotna niewinność urzeczywistnia sam początek tego uczestnictwa w dziejach człowieka, i ona też jest źródłem pierwotnej niewinności. Sakrament, jako znak widzialny, konstytuuje się poprzez człowieka jako „ciało”, poprzez jego widzialną męskość i kobiecość. Ciało bowiem i tylko ono zdolne jest uczynić widzialnym to, co niewidzialne, duchowe i Boże. Ono zostało stworzone po to, aby przenosić w widzialną rzeczywistość świata ukrytą odwiecznie w Bogu tajemnicę i aby być jej znakiem. Tak więc w człowieku stworzonym na obraz Boga została objawiona sama sakramentalność stworzenia, sakramentalność świata. Człowiek bowiem przez swoją widzialność, przez swoją męskość i kobiecość, staje się znakiem widzialnym owej ekonomii prawdy i miłości, której źródło jest w Bogu samym, ekonomii objawionej już w tajemnicy stworzenia. Na tym szerokim tle rozumiemy w pełni słowa ustanawiające sakrament małżeństwa wypowiedziane w Księdze Rodzaju 2, 24 („mężczyzna opuszcza swojego ojca i matkę swoją i łączy się ze swą żoną tak ściśle, że stają się jednym ciałem”). Na tym szerokim tle rozumiemy też, iż słowa Księgi Rodzaju 2,25 „mężczyzna i jego żona byli nadzy (lecz) nie odczuwali wobec siebie wstydu” poprzez całą głębię swego antropologicznego znaczenia – wypowiadają zarazem wejście świętości wraz z człowiekiem w widzialny świat który dla człowieka został stworzony. Sakrament świata i sakrament człowieka w świecie pochodzi z Bożego źródła świętości i równocześnie dla świętości jest ustanowiony. Pierwotna niewinność związana z poczuciem oblubieńczego sensu ciała jest równocześnie tę świętością, która umożliwia człowiekowi tak głęboko ujawnić się ze swoim ciałem – i to właśnie przez bezinteresowny dar z siebie samego. Świadomość daru warunkuje w tym przypadku „sakrament ciała” : człowiek czuje się w swoim ciele „jako mężczyzna i kobieta” – podmiotem świętości. Z takim poczuciem sensu swego ciała człowiek – to znaczy mężczyzna i kobieta – wchodzi w świat jako podmiot prawdy i miłości, Można powiedzieć, iż Księga Rodzaju 2,23-2,25 opisuje pierwsze

świętowanie człowieczeństwa w całej pierwotnej pełni poczucia oblubieńczego sensu ciała, świętowanie człowieczeństwa, płynące z Bożych źródeł prawdy i miłości w samej tajemnicy stworzenia, A chociaż wkrótce nad tym pierwotnym świętowaniem rozpostrze się horyzont grzechu i śmierci(Rdz3), to jednak już stąd, z tajemnicy stworzenia czerpiemy pierwszą nadzieję tego, że owocem tej Boskiej ekonomii prawdy i miłości, jaka się objawiła „u początku” człowieka stanie się nie śmierć, ale życie i nie samo zniszczenie ciała człowieka stworzonego „na obraz Boży”, lecz „wezwanie do chwały”(por.Rz8,30).

SŁOWO OJCA ŚW. FRANCISZKA

Kiedy uznajemy się za siostry i braci, w naszym sercu rodzi się pełna wielkoduszności postawa i pragniemy wszystkiego, co najlepsze, najwspanialsze dla naszych bliźnich. Jezus Chrystus na krzyżu oddaje swoje życie i prosi Maryję, aby nad nami czuwała. Zbawiciel przez śmierć na krzyżu dokonał pojednania, poprzez które wszystkim głosi sprawiedliwość. On nas uczynił sprawiedliwymi, usprawiedliwił nas przez swoje życie, swoją śmierć i swoje zmartwychwstanie! I jeśli dziś możemy stanąć z podniesionym czołem jako ochrzczeni : jako ci, którzy mogą nazywać siebie „dziećmi Boga” to dlatego, że On nas usprawiedliwił, uczynił nas sprawiedliwymi, nie oglądał się na siebie samego, ale na nas. Dlatego uczynmy to samo: spójrzmy na naszych bliźnich i wspomagajmy się nawzajem, by wzrastać w imię sprawiedliwości.

MÓWIĄ WIELCY

Życie rodziców jest księgą, którą czytają dzieci /św. Augustyn354-430/.

UŚMIECHNI SIĘ

PRZECZYTANE W KAWIARNI:
„Pokładamy ufność jedynie w Bogu. Nasi klienci zobowiązani są płacić gotówką”.